THE IMPORTANCE OF ONOMASTICS FOR THE ETNOGRAPHIC STUDIES

Cristina Furtună

Assist. Prof., PhD, "Valahia" University of Târgoviște

Abstract: Until recently, the ethnographer interested in the material and spiritual manifestations of a given human group used to exclude from their researches the names of people and of places. The human group under analysis used to have the dimension of a village or of a group of villages characterized by specific elements of material and spiritual culture. The inclusion of the names of persons and of places in the area of the ethnographic researches is a must through the special importance of the local traditions and habits information when choosing names of people and places. The anthroponyms and the toponyms refer to various local practices, strongly rooted in the people's spiritual life. They help the ethnographer understand the internal organization and functioning of an institution, such as the Church and the Town Hall, within the limits imposed by the local tradition. The Church, for example, echoes certain Christian traditions in the names of people and places. In our paper, we shall deal with the given names of Târgovişte Municipality.

Keywords: antroponyms, Christian names, hypocoristics, derivatives.

Cea mai mare parte a antroponimiei creştine este preluată din martirologii şi calendare, reflectând utilizarea comună a numelor personale din primele secole de după Hristos.

De aceea, are un aspect etimologic eterogen, însumând şi nume cu vădit caracter păgân, care evocă zeii epocii elenistice (Dionysos, Isidor) şi nume teoforice cu referire la divinitatea păgână (Dositheos, Timotheos) dar direcţionate ulterior spre cinstirea adevăratului Dumnezeu.

În cadrul antroponimiei creştine, cea mai mare frecvenţă o au numele personale din Sfânta Scriptură: foarte rare, cu excepţia celor de Ilie, David, Susanna, sunt cele din Vechiul

BDD-V2022 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:01:10 UTC)

Testament; din Noul Testament , marii apostolici: Paulus, Petrius, Andraş, pentru femei Maria[1].

Antroponimia eteroclită a epocii elenistice a cunoscut un adevărat proces de convertire, de redirecţionare a semnificaţiilor şi a fost efectiv asimilată de creştinism şi înnoită în profunzimea valorilor doctrinare.

Antroponimele au fost create pornind de la substantivele comune sau de la adjectivele substantivizate, cu valoare semnificativă pentru destinul şi trăsăturile persoanei desemnate: nume cu referire directă la divinitate sau la forţe supranaturale magice prin care exprimă gratitudinea şi se cere ocrotirea de influenţe nefaste; nume care evocă trăsături fizice sau morale pozitive, alese în virtutea „capacităţii" numelui de a modela existenţa copilului în conformitate cu semnificaţia respectivă (nume augurale), nume cu pură valoare descriptivă care se referă la aspectul fizic şi la caracter, la profesie, la anumite circumstanţe ale naşterii şi la originea locală a purtătorului.

Marea majoritate a studiilor româneşti şi străine de antroponimie abordează numele de persoane nu în ansamblul lor, ci selectiv, şi mai ales din punct de vedere al originii şi evoluţiei lor. În asemenea condiţii, problemele teoretice generale ale denominaţiei personale şi metodologia cercetării acesteia au format doar arareori obiectul interesului cercetătorilor. Primul cercetător român care acordă atenţia cuvenită problemelor teoretice ale unui ansamblu de nume de persoane este Ştefan Paşca, într-un studiu publicat în 1936, „Nume de persoane şi nume de animale în Ţara Oltului". Autorul remarcă existenţa a două „sisteme" de denominaţie personală, un sistem oficial şi altul popular, în cadrul cărora denominaţia se realizează prin „formule de denominaţie personală". Elementele constitutive ale formulelor oficiale sunt clasificate după funcţiunea antroponomastică, în trei clase:

-nume de botez;

-nume de familie;

-supranume[2].

Elementele care au funcţia de nume de familie şi de supranume sunt clasificate apoi, din punct de vdere al „originii semantice" în:

-nume de origine;

-nume de îndeletniciri, demnitatea;

[1]Tatiana, Petrache. Dicţionar enciclopedic al numelor de botez, ed. a 2-a, Bucureşti: Editura Anastasia, 2000, p. 8.
[2]Constanţa, Bărboi, Onomastică şi istorie, Bucureşti: Editura Enciclopedică, 1999, p. 29.

BDD-V2022 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:01:10 UTC)

-nume de particularităţi fizice şi psihice;

-nume folosite figurat.

Antroponimele se aplică fie unei persoane (nume individuale), fie unui grup de persoane existând între ele o legătură socială (nume de familie, nume gentilice romanice), geografică sau politică (numele locuitorilor unui teritoriu, ai unui oraş şi ai unui sat).

Numele individuale se împart la rândul lor în trei categorii:

1.numele care se primeşte la naştere (nume de botez, prenume) unic la origine, uneori dublu, triplu sau multiplu în societăţile moderne;

2.numele care se pot primi în cursul vieţii, supranume individuale, uneori glorioase, cel mai adesea peiorative (porecle);

3.(mai rar) nume pe care şi le pune persoana în cauză: schimbări de prenume, pseudonime.

Fiecare serie de nume proprii poate fi studiată sub trei aspecte:

- origine şi sens (etimologic);
- transformări şi alterări;
- substituţii[3].

Din perspectivă etimologică, numele de persoană se reduce la trei tipuri de formaţii:

1.nume devoţionale – denominaţii de ordin mistic, legate de divinitate în sens larg; sunt antice şi îşi păstrează caracterul sacru; în cazul acestora se deosebesc următoarele categorii:

-nume teoforice = conţin o expresie referitoare la divinitate, ca dătătoare de viaţă şi destinatară a gratitudinii şi a dragostei oamenilor;

-nume de sărbători religioase;

-nume de sfinţi sau nume calendaristice;

-nume biblice.

2.nume afective – au apărut ca simple supranume şi reflectă experienţa cotidiană în contactul cu familia, cu ceilalţi oameni şi cu mediul înconjurător; numele afective sunt expresia sentimentului omului faţă de habitat sau desemnează:

- ordinea naşterii;
- bucuria naşterii, semnele prevestitoare, dorinţa (părinţilor) ca noul născut să aibă un destin fericit (nume augurale);
- trăsături fizice caracteristice pozitive sau negative (nume descriptive);

[3]Tatiana, Petrache. op. cit., p. 15.

BDD-V2022 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:01:10 UTC)

- corespondenţa cu lumea naturală (flori şi plante, animale, pietre preţioase, astre şi fenomene naturale);

3.nume admirative–formează o categorie mai puţin omogenă, sunt nume alese datorită admiraţiei pentru:

- un om (patriarh sau preot biblic, un erou al unui poem biblic, un personaj literar, un sportiv);
- un popor;
- o cultură (nume ideologice, nume de superstaruri, reminiscenţe literare).

Albert Dauzat a împărţit onomastica franceză după origine în trei mari grupe:

1. nume mistice, cuprinzând şi pe cele hagiografice;
2. nume având originea în anumite împrejurări externe;
3. porecle relevând aspectul fizic, caracterul, profesiunea sau obiceiurile individului.

Gustav Weigand împarte după criterii diverse numele bulgare în cinci categorii. Pentru numele de persoană româneşti se pare mai potrivită despărţirea în două mari grupe:

1.**creştine** sau **hagiografice** – **calendaristice- cărturăreşti-** împreună cu derivatele lor populare, dintre care unele sunt împrumutate de la vecini, altele create de români – inclusiv numele privitoare la cult;

2.**laice**- în care intră nume de creaţie populară, nume împrumutate de la vecini şi câteva rute din cărţi poporane[4].

Numele creştine se subîmpart , la rândul lor, în patru categorii:

I.STRĂVECHI populare, din epoca formării limbii române, în legătură cu sărbătorile păgâne: Bun, -a (< Bunavestire), Foca, Florea şi Florica (< Floriile), Sângiorz sau Giorz şi Zori (<Georgius), Maria (< Maria), Marin –a (<Marius), Simnicoară şi Nicoară sau Necora (< Nicolaes), Paul (< Paulus).

II.CĂRTUREŞTI SAU CALENDARISTICE

A. Nume din Vechiul Testament, trecute în calendar: Avrama, Azuria, David, Iacob, Ieremia, Moise, altele netrecute în calendar: Adam, Arhon, Dan, Eva, Nae;

B. Nume din Noul Testament şi din martirologii:

a)nume vechi de origine ebraică, greacă, romană, egipteană, persană;

b)nume elaborate în epoca creştină precum: Cristian, Cristina, amintind pe Iisus; nume ce privesc idei sau sentimente creştine, ca cele formate cu „Dumnezeu”: Teoctist, Teoclit, Fostei, Timotei:

[4]N.A.Constantinescu. Dicţionar onomastic românesc. Bucureşti: Editura Academiei Republicii Populare Române, 1963, p. XLIII.

BDD-V2022 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:01:10 UTC)

c)nume ce denumesc virtuţi creştine: Agapei, Clement, Irina, Macarie; unele dintre numele calendaristice circulă în două forme: cea calendaristică, greco-slavă şi cea cu fonetism latin sub influenţa catolică: Gheorghe-George.

III.PRENUME ŞI PORECLE CREATE DE POPOR

a)unele constau din chiar numirea sărbătorii: Botez, Crăciun, (= Chiria = Nedelea), Florea (Floriile);

b)numele calendaristice ale sfinţilor mai în vază se repetă în numeroase forme derivate de creaţie populară, unele româneşti, altele străine, împrumutate de la vecini.Luând ca exemplu numele calendaristic Ioan, a circulat mai mult ca oricare altul, găsim următoarele categorii de derivate:

-româneşti: Pan, -Nica, Ioanite, Miţa, Panta; din Ion: Un, -a, -escu, ; Ionache

-slave: Ivan, Van, Ivaşcu;

-greceşti: Ione, Ene, Mache;

-ungureşti: Ianoş, Ioaneş, Oaniş;

-germane: Han (< Iohann), Hane;

-italiene: Gioan, Gini.

IV.NUME PRIVITOARE LA CULT, ca: preot, diacon şi la diverse locuri sfinte: Iordan, Ierusalim, Sinai şi altele.

Numele laice se pot împărţi în cinci categorii:

I.Prima categorie = de veche creaţie românească din cuvinte de origine tracă sau latină: Albu, Aurica, Bucur, Negru, Sora.

II.De origine cărturărească, luate din cărţi poporane, sunt foarte puţine: Archir, Alexandru, Cleopatra, Ruxanda;

III.De origine veche slavă, care formează grupul cel mai important; ele ocupă acelaşi loc, în onomastică română, ca şi elementul germanic în aceea a popoarelor romanice din Apus; numele împrumutate de la vechii slavi, în epoca migraţiunii acestora, au sporit din secolul al X-lea înainte, imitate prin modă, datorită ascendenţei politice şi culturale.

IV-V.A patra categorie se formează din numele împrumutate de la alte popoare şi a cincea din cele de creaţie românească[5].

În municipiul Târgovişte sunt, cu aproximaţie, 476 prenume feminine şi 453 masculine.

[5]N.A. Constantinescu. Op. cit., p. XL VIII.

BDD-V2022 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:01:10 UTC)

Temelia onomasticii o formează numele de botez sau prenumele, care în diverse cazuri, ajunge a îndeplini şi celelalte funcţiuni, cu sau fără anumite modificări.

Primele nume de persoane, fiind în realitate cuvinte ale limbii comune, sunt formate în acelaşi fel, pentru că înainte de a fi folosite ca nume de persoane, ele au fost formate ca nume comune.

Există un număr relativ mare de nume de botez formate în româneşte şi acestea sunt singurele neîmprumutate. Ele sunt formate eventual din cuvinte comune de origine latină, mai ales botanice şi zoologice.

În limba română prenumele sunt o subclasă onomastică participantă la opoziţia de gen.

La prenume, genul este o categorie gramaticală motivată semantic şi formal, cu o dublă funcţie: de exprimare a deosebirilor de sex dintre persoanele denumite şi de clasificare a formelor onomastice.

Paradigma genului gramatical al prenumelor este alcătuită din două valori opuse: masculin şi feminin.

Exprimarea opoziţiei de gen la subclasa prenumelor se realizează prin trei tipuri d opoziţii: tematice, paradigmatice şi sintagmatice.

Particularităţile prenumelor în privinţa genului sunt: distribuţia exclusivă în două valori de gen: masculin şi feminin; subordonarea funcţiei semantice şi formale a prenumelor faţă de genul numelui comun; încadrarea seriilor formale cu terminaţia –ă, -(i)e în seria masculină de gen; forma opoziţiilor lexicale onomastice şi a opoziţiilor paradigmatice.

Genul gramatical se manifestă în subclasa prenumlor ca o categorie fixă, invariabilă. Flexiunea de gen a prenumelor este o caracteristică etimologică.

Prenumele se caracterizează prin număr gramatical invariabil atât la nivel etimologic, cât şi la nivel funcţional.

Paradigma numărului gramatical al prenumelui este alcătuită din două valori opuse, singular şi plural, pluralul având o valoare eliptică sau contextuală.

Exprimarea opoziţiei de număr la sublcasa prenumelor se realizează prin două tipuri de opoziţii: afixale sau paradigmatice şi sintagmatice.

Prenumele au posibilitatea de a transmite prin valorile cazuale semnificaţii contextuale specifice pentru această subclasă onomastică, cum ar fi exprimarea unei caracteristici denominative a unei persoane sau identificarea prin nume a unei persoane.

Trăsătura dominantă a flexiunii prenumelor este neparticiparea funcţională şi formală la opoziţia de determinare.

BDD-V2022 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:01:10 UTC)

În exprimarea valorii cazuale, prenumele utilizează mijloace formale analitice (proclitice) în concurenţă cu cele sintetice (enclitice).

Clasele de declinare ale prenumelor nu coincid cu clasele flexionare ale numelor comune.

Numele proprii se deosebesc de numele comune, constituindu-se ca o subclasă separată a substantivului prin participarea specifică la opoziţiile morfologice şi prin modalitatea caracteristică de realizare a acestora.

Numele este o chintesenţă a persoanei, iar persoana, cu toate particularităţile şi energia ei, este prezenţa în nume. În tradiţia vechi-testamentară, ca şi în culturle antice păgâne, există o strânsă legătură între sufletul cuiva şi numele acestuia. În societăţile antice, valoarea magică atribuită cuvântului apare ca o forţă particulară în numele care desemnează persoana[6].

În creştinism numele se eliberează de conotaţiile magice şi superstiţioase păgâne. Numele în sine nu mai exercită fatalul determinism asupra destinului uman. Numele sfânt sau un nume care-L invocă pe Dumnezeu nu are nicio semnificaţie sau putere fără o participare conştientă la realitatea evocată. A chema numele lui Dumnezeu presupune deschidere faţă de iubirea Lui, a te oferi ca jertfa vie în mâinile Lui.

Alterând prin păcat chipul lui Hristos după care a fost zămislit de Dumnezeu, omul alunecă spre inconsistenţă şi spre o stare fără chip, devenind, un haos neunitar şi impersonal. Omul nu mai poate răspunde cu toată fiinţa sa la chemarea după numele său. Numele nu mai presupune obligaţia răspunderii în faţa lui Dumnezeu şi a aproapelui.

În această relaţie cu Dumnezeu, de chemare şi răspuns, omul intră deplin prin Botez. De aceea, i se dă omului şi nume, care exprimă relaţia specială, personală, unică a fiecăruia cu Hristos. Omul primeşte un nume propriu şi ştie că atunci când e chemat pe acest nume, e vizat el însuşi în întregime îi trebuie să răspundă cu toată fiinţă lui.

Astfel, omul primeşte înfăţişarea lui Hristos la Botez şi se sileşte tot mai clară; chipul se luminează până când ajunge să tindă spre asemănare, care este sfinţenia. De aceea, creştinii poartă numele sfinţilor şi caută să urmeze în desăvârşire prietenilor Mirelui, primind ajutorul acestora prin mijlocirile lor către Dumnezeu[7].

În sistemul onomastic românesc medieval din secolul al XVII-lea şi al XVIII-lea funcţionează două serii de nume de botez/ prenume, specializate în denominaţia individuală

[6]Tatiana, Petrache. Dicţionar enciclopedic al numelor de botez, ed. a 2-a, Bucureşti: Editura Anastasia, 2000, p. 18.
[7]Idem, p. 25.

BDD-V2022 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:01:10 UTC)

masculină şi, respectiv, feminină. Seria masculină este mai bogată în forme atestate decât cea feminină, şi implicit, este mai diversificată, mai bine structurată. Formele onomastice ale celor două serii apar fie ca nume unice, fie în cadrul numelor duble, dar, întotdeauna ca elemente de identificare directă a persoanei. Atât seria masculină, cât şi cea feminină înscriu două tipuri de forme onomastice: religioase şi laice. Caracterul religios sau laic (profan) al numelor are în vedere proveniența numelor din surse religioase sau laice şi nu distribuţia lor în mediul clerical sau mirean.

Numărul de hipocoristice şi derivate de la un singur nume se amplifică proporţional cu înmulţirea menţiunilor documentare. Creşte numărul derivatelor unui singur sufix, mai ales a celor patronimice şi maritale, implicate în constituirea numelui de familie, precum şi a celor diminutivale, afective.

Prenumele laice bazate pe forme lexicale româneşti au o evoluţie diferită de cea a numelor religioase, integrate stabil într-un fond onomastic principal, aproape neschimbat de-a lungul secolelor.

Formele onomastice laice create pe terenul limbii române concurează pe cele împrumutate, mai ales pe cele de origine slavă, în tendinţa de reînnoire a inventarului onomastic, manifestată constant, în paralel cu tndinţa opusă de conservare a prenumelor.

Descrierea numelor de persoane purtate de români de-a lungul secolului al XV-lea, al XVI-lea şi al XVII-lea reflectă procesul de consolidare sistemului onomastic medieval, ca parte integrantă a sistemului denominativ românesc general.

Trăsăturile esenţiale ale denominaţiei personale româneşti legate de atribuirea şi perpetuarea numelor, structura inventarului de forme onomastice distribuite după semnificaţia religioasă / laică, după proveniența biblică hagiografică, calendaristică / lexicală românească, străină stabilesc această perioadă.

Schimbările ulterioare: crearea de nume noi, împrumuturile onomastice, dispariţia sau modernizarea unor forme se realizează numai în cadrul sistemului tradiţional. Secolul al XVII-lea este reprezentativ pentru vmodul de funcţionare a acestui sistem, format şi stabilizat în secolele anterioare.

Temelia onomasticii o formează numele de botez sau prenumele, care în diverse cazuri, ajunge a îndeplini şi celelalte funcţiuni, cu sau fără anumite modificări[8]. Prenumele se formează din nume creştine sau laice. Cele dintâi apar în forma transmisă din limba latină

[8]N.A. Constantinescu. Dicţionar onomastic românesc. Editura Academiei Republicii Populare Române, 1963, p. XXII.

BDD-V2022 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:01:10 UTC)

vulgară (Medru, Nicoară), de regulă însă în forma calendaristică (Dimitrie, Nicolae) sau modificate prin derivaţie din acesta: Mitru, Nicu; uneori se ia ca prenume chiar numele sărbătorii: Crăciun, Sâmpietru, Sânziene, Blaga, Florea ori numai termenul de sfânt ca în Fetea, Sfintea, ba chiar unele calificative ale sfinţilor ca: Sirul (Efrem), Damaschin (Ioan) şi nume de locuri socotite ca sfinte: Ierusalim, Tabor, Sidon, Sinai.

Dintre numele laice unele sunt de tradiţie străveche (Albu, Bucur), ori de vechi împrumut de la slavi (Dragu, Radu, Vlad), din cărţile poporane (Alexandru, Roxana, Archir), din creaţia mai veche sau mai nouă (Coca, Fecioru, Soare) şi chiar nume de conjurare a piezei-rele (Balaur, Ursu, Răzvan). O categorie interesantă de nume de botez o formează etonimele, luate pentru faima neamului respectiv: Arman, Turcu, Grecu din care s-au format şi feminine: Greaca, Munteanca.

În foarte multe cazuri, numele au fost impuse de biserică, insuflându-se părinţilor credinţa că sfinţii trebuie să protejeze pe copiii care le poartă numele. Având în vedere că limba oficială a bisericii a fost timp de multe secole slavona, preoţii au botezat copiii cu nume bisericeşti în forma lor slavonă: Gheorghe, Mihail, Niculai, Vasile. Există totuşi un număr relativ mare de nume de botez formate în româneşte şi acestea sunt singurele neîmprumutate. Ele sunt formate eventual din cuvinte comune de origine latină, mai ales botanice (nume de flori sau de fructe) şi zoologice (nume de animale).

La nobilii apuseni a apărut obiceiul de a se da unui copil două şi chiar mai multe nume de botez ceea ce se poate explica în mai multe feluri[9].

Şi în Târgovişte al doilea prenume devine necesar când mai multe persoane din aceeaşi familie căpătau acelaşi nume de botez, ceea ce se întâmpla destul de des: era obiceiul să se dea copiilor acelaşi nume ca al tatălui, pentru a marca astfel legătura familială dintre ei, dar implicit se crea confuzie pentru că nu se ştia la cine din ei se referea vorbitorul şi această confuzie se elimina prin adăugarea unui al doilea nume, care era diferit pentru fiecare. Pe de altă parte, dând copilului mai multe nume, părinţii îl puneau sub protecţia mai multor sfinţi, eventual a mai multor personaje în viaţă ale căror nume le purtau. O sursă pentru prenumele duble poate fi şi înţelegerea greşită a derivatelor, de exemplu de la Maria s-a format Marion, Marian, acesta din urmă fiind apoi înţeles ca Marie Anne.

De cele mai multe ori, unul dintre nume este banal şi, prin adăugarea celui de-al doilea, se încearcă o oarecare diferenţiere.

[9]Olimpus, Bompa. Prenumele la români. Constanţa: Editura Ex Ponto, 2004, p. 14.

BDD-V2022 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:01:10 UTC)

Cu timpul, uitându-se cauzele iniţiale ale înmulţirii prenumelor unei singure persoane, faptul de a avea mai multe nume a început să fie privit ca un semn de distincţie, de nobleţe.

În Târgovişte sunt aproximativ 514 nume duble.

La englezi întâlnim nume ca Johnson, ce înseamnă fiul (son) lui John, Wilson. La irlandezi este dată de prefixul „O", ca în O'Neill, fiul, sau nepotul lui Neill[10].

Strămunii noştri daci aveau obiceiuri similare, dovedit de însăşi numele lui Decebal: „Deceballus per Scorilo", deci „Decebal fiul lui Scorilo"[11].

În România, Bucovina este singurul loc unde tradiţia amintită a fost păstrată. Dar, denumirea, originea numelui, este o referire nu la tata , ci la mama copilului, caîn Ailenei, Acatrinei.

Destul de multe nume de botez au evoluat în nume de familie, cum sunt:

ANDREI = nume cu semnificaţie augurală, reproduce grecescul „Andras", explicat prin substantivul „andreia", „bărbăţie, curaj". „Andreas" este considerat un hipocoristic în –as al unui nume personal compus cu „anir, andros", „bărbat". Nume calendaristic creştin. Numele a pătruns la noi înainte de venirea slavilor, fiind preluată de populaţia daco-romană din latina balcanizată, unde circulă printri creştini.

ANTON= reproduce numele gentilic latin „Antonius" (feminin „Antonia") probabil etrusc, cu semnificaţie obscură. Apropierea formei greceşti „Antonios" de substantivul grecesc „anthos", „floare" ţine de domeniul etimologiei populare.

AVRAM = masculin; nume biblic, interpretat de Sfânta Scriptură. Specialiştii consideră că explicaţia biblică este o etimologie populară şi corelează ebraicul „Abram" cu alt nume biblic, „Abiram", sau cu numele personal asiro-babilonian „Abiramu".

Alte nume care au evoluat în nume de familie: Dumitru, Demostene, Dobrin, Filip, Gheorghe, Ilie, Ion, Iosif, Iacob, Ignaţie, Isaia, Iochim, Nicole, Nestor, Panait, Severin, Simion, Serafim, Tudor, Şerban, Toma şi altele.

Inventarul de prenume folosite astăzi la noi este rezultatul firesc al unei îndelungate evoluţii istorice; el s-a constituit în timp din creaţii antroponimice proprii şi din împrumuturi adaptate specificului limbii şi sistemului de nume româneşti.

„Renunţând mereu la unele elemente, adoptând mereu altele, fără a refuza însă un sănătos echilibru între tradiţie şi inovaţie, inventarul de nume a fost şi este unul dintre cele mai dinamice domenii ale limbii; această continuă prefacere reflectă în ultima instanţă, într-o

[10]Idem, p. 14.
[11]Idem, p. 14.

BDD-V2022 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:01:10 UTC)

manieră proprie, schimbările care s-au petrecut şi se petrec în societatea românească, în fiecare etapă a evoluţiei ei", sublinia Chirstian Ionescu în dicţionarul său[12].

BIBLIOGRAFIE:

BĂRBOI,Constanţa.Onomastică şi istorie, Bucureşti: Editura Enciclopedică, 1999.

BOMPA, Olimpus. Prenumele la români. Constanţa: Editura Ex Ponto, 2004.

CONSTANTINESCU N.A. Dicţionar onomastic românesc. Editura Academiei Republicii Populare române, 1963.

IONESCU, Christian. Mică enciclopedie onomastică. Bucureşti: Editura enciclopedică mică , 1975.

PETRACHE,Tatiana. Dicţionar enciclopedic al numelor de botez, ed. a 2-a, Bucureşti: Editura Anastasia, 2000.

[12]Christian, Ionescu. Mică enciclopedie onomastică. Bucureşti: Editura enciclopedică mică , 1975, p. 16.

BDD-V2022 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:01:10 UTC)